

Het was, alsof hij dacht, dat ik wel.... het wel prettig zou vinden, 'n beetje te.... te vrijen. En hij had niets gezegd. Hij was heel gewoon geweest tegen me; heel aardig en vriendelijk natuurlijk, maar.... maar.... zoo doe je toch niet met een meisje, als je niet weet, of zij het wil...." Ze zweeg verlegen, en er was in het kleine vertrek een bijna plechtige stilte, want Bertha, hoewel ze nauwelijks begreep, voelde het reine en teere, dat daar klonk uit die schuchtere woorden, gestameld als een verontschuldiging.

„En was Wouter toen dadelijk boos?" vroeg de oudste zuster, na een wijle.

„Hij wou het nog eens doen. Hij had niets gezegd, toen het licht opging, na die eerste keer. En ik had ook niets gezegd.... ik dorst gewoon niet, Bert. En toen het weer donker werd, toen pakte hij weer mijn arm....en aaide-n-'m; niet zooals je gewoon iemand een arm geeft. Nou, en toen was ik boos, en toen trok ik me weg, en toen ging hij heel druk met An zitten praten. En later was hij aldoor zoo met Annie, en soms zei hij wat tegen mij, net of er niets gebeurd was.... en dat maakte me juist zoo ellendig." Ze repte niet van Annie's rouge of cigaret, noch van het modieuze paartje, dat haar een vaag gevoel van afkeer had ingeboezemd. Ze vertelde wel, in haar verlichtende biecht, dat ze een oogenblik had gehad van spijt, Wouters liefkoozing afgeweerd te hebben, omdat hij dan al zijn aandacht zou hebben gegeven aan haar, inplaats van aan Annie.

„Ik was zoo verdrietig, dat Ans er bij was, en ik was jaloersch op d'r. Maar het is leelijk om jaloersch te zijn, en ik ben het nu niet meer; echt niet, Bert. Ik heb er alleen zoo'n verdriet over, want ik wou zoo graag dat hij weer.... dat hij weer hier terug kwam, dan had ik hem tenminste een heel klein beetje, en nu heb ik hem heelemaal verloren."

„Houd je dan zooveel van hem, kleine muis?"

„Ja," zei ze heel zacht, en als een zucht klonk de bekentenis van het nooit geuite, dat sedert weken haar innigst zieleleven beheerschte.

Het was Bertha, als werd haar eerst thans recht duidelijk, hoe lief haar dit zusje was. Maar tegelijk peilde ze de nooit te voren gevoelde leegte van haar onbekendheid met het leven van de ander. Wat wist dit kind — wat verwachtte ze van een huwelijk met dien goedhartigen, zwakken jongen? En pijnlijk ondervond de oudste zuster, hoe vreemd haar het eigenlijk wezen van de jongste was, zoo, dat ze nauwelijks wist waar ze aan roeren kon, en hoe.

„En geloof je werkelijk, zus," herbegon ze, „dat, gesteld jullie trouwen, je gelukkig zult worden? Ik ben bang, dat hij je nog wel eens meer verdriet zou doen.... dat hij je misschien niet altijd.... trouw zou zijn."

„Trouw?" herhaalde Mientje verwonderd, en Bertha, voelde uit den